

25

MANHATAN 92

Μελίνα μου ,
 Χθες Τρίτη στο Ακτορς Στουντιο έκαναν μια σκηνή που μας συγκλονισε όλους. Πρωταγωνιστές ήταν δυο γυναίκες, η μια μισοτρελλή υστερα απο τον θάνατο σε δυστυχημα των τριών παιδιών της και η άλλη αποτυχημένη ηθοποιος. Μεσήλικες κι οι δυο, μονες, προσπαθουν να αρπαχτούν απο μερικά τυχαία περιστατικά που θα τους δώσουν μια λάμψη ζωής. Σε μια στιγμή, η ηθοποιος που περιμένει κάποιο τηλεφώνημα για δουλειά, που ποτέ δεν γίνεται, λέει ξεσπάζοντας: " αυτοι οι έμποροι που μετρον τη σάρκα μας σαν κρέας, αυτο είναι πολυ παχυ, αυτο πολυ κοκκαλιάρικο, αυτο πολυ άσπρο αυτο ρυτιδωμένο... ολες εμάς τις χιλιάδες τις γυναίκες που ξεκινήσαμε με τσα όνειρα.."

Όπωςδήποτε, δεν θυμάμαι ακριβώς τα λόγια αλλα το νόημα ήταν περιπου αυτο. Όλη η αίθουσα του Στουντιο συγκλονιστηκε , οχι τσοο για την ηθοποιία η για την πρωτοτυπια του θέματος, οσο γιατι το προβλημα τους άγγιξε καιρια. Τσοο καιρο που πηγαινω εκει και παρακολουθω το εργαστηρι , βλεπω σχεδόν τα ίδια προσωπα, συνήθως γυναίκες μιας ηλικίας που ενώ είναι θαυμάσιες ηθοποιοι, δεν μπορούν να βρουν δουλεια. Ο νόμος της προσφοράς και της ζήτησης. Ολοκληρες γενιές αμερικανών μεγάλωσαν με το ονειρο της ευκολης επιτυχίας στο σινεμά. Έχεις την εντυπωση οτι οι μισοι κάτοικοι της Νέας Υορκης είναι ηθοποιοι που κάνουν οτιδήποτε άλλο για να ζήσουν. Σιγουρα παντως οι μισοι σερβιτοροι και σερβιτορες στα εστιατορια και τα καφενεια είναι ανεργοι ηθοποιοι.

Υστερα απο το Στουντιο πηγαμε με την Ρουθ, την θυμάσαι, την Νορβηγίδα ηθοποιο που ηρθε και στην Κυπρο- βρισκεται τώρα εδω για το Πασχα-να δουμε μια άλλη φιλη της, ηθοποιο αυτή, την Μαργκο. Η Μαργκο ετοιμάζεται για μια παράσταση με θέμα την προστασία του περιβάλλοντο, οπου παιρνουν μέρος διαφοροι ηθοποιοι, με ένα κομματάκι ο καθενας. Η Ρουθ μου ειχε περιγράψει την Μαργκο σαν μια καταπληκτικη ηθοποιο, την ειχε δει σε ένα νουμερο σε ένα διεθνές φεστιβάλ.

Το θέατρο οπου έκανε την προβα της η Μαργκο είναι στο Βιλλαιητζ. Ενας τεράστιος χώρος, σαν γκαράζ, και στο υπογειο ένα κατασκοτεινο καταθλιπτικό μικρο θέατρο. Η Μαργκο μάς εξηγησε οτι αυτοι που αγορασαν τον χώρο επροκειτο να τον μετατρέψουν σε πεντε θέατρα αλλα με την οικονομική κριση ολα έμειναν στο χαρτι. Η Μαργκο έκανε την προβα της κι εμεις την παρακολουθουσαμε. Ένοιωσα τετοια θλιψη γιατι το κομματάκι στο οποιο εδωσε ολη την ψυχη της, πεντε λεπτα ολα κι ολα, ήταν κάτι το ασημαντο.

" Ευτυχώς που έχουμε το Στουντιο, μου λέει η Σάλλυ, μια άλλη καταπληκτικη μεσήλικας ηθοποιος. " Τουλάχιστον εδω βγάζουμε τα απωθημένα μας."

13

Κοντά στο Ακτορας στουντιο είναι ένα ελληνικό εστιατόριο όπου πηγαίνουν ολοι Κάθε Τρίτη και Παρασκευή μετά το πρωίνο εργαστήριο. Μέσα στο μενού έχει και σουπα φασολάδα και φακή με ένα δολларιο. Αυτό είναι συνήθως το γεύμα των ηθοποιών. Εκεί φάγαμε χθες με τον Διονύση Φωτοπουλο, τον διάσημο έλληνα σκηνογράφο που βρίσκεται εδώ για την παράσταση της Ιφιγένειας. Η Ιφιγένεια θα ανεβαστεί σε κοινή αμερικανοελληνική παραγωγή στο θεατρο Λα Μάμα στις αρχές Μαΐου. Οι ηθοποιοι θα είναι οι μισοι έλληνες και οι μισοι αμερικανοι. Θα σου ξαναγράψω μόλις δώ το έργο. Ο Φωτοπουλος κάνει διεθνη καριέρα. Όπως σου ξαναγράψα, στον τομέα του θεάτρου πολλα ελληνικά ονοματα διαπρέπουν εδώ.

Την περασμένη βδομάδα βρεθήκαμε τυχαία μπροστά σε μια πολυ ασυνήθιστη για μάς παρέλαση. Ήταν η Αγια Παρασκευή των Καθολικών και ξαφνικά βλέπομε μέσα στο δρομο μια ομάδα με σταυρους στα χέρια. Ήταν έξω απο τον Κεντρικο Σιδηροδρομικό Σταθμο της Νέας Υορκης. Γυναίκες και άντρες όλων των ηλικιών, μαυροι, ασπροι, λατινοι, προχωρουσαν και έψαλλαν. Σε ένα ανοιχτο αυτοκινητο μια ομάδα απο ποπ τραγουδιστές έδινε το ρυθμο. Μας μοιρασαν φυλλαδια. Ήταν μια θρησκευτική ομάδα, που καλουσε τον κοσμο να θυμηθει τα προβληματα των συνανθρώπων τους, την Αγια Παρασκευή. Η παρέλαση ειχει στο προγραμμα της δεκατέσσερεις σταθμους, πανω στην 42η οδο, που κοβει την Νέα Υορκη στα δυο. Στον καθε σταθμο η παρέλαση σταματουσε και γινοταν αναφορά σε ένα απο τα προβληματα. Πρωτος σταθμος ο Οργανισμος Ηνωμένων εθνών όπου έγινε αναφορά στα διεθνή προβληματα. Ο σταθμος εκει που βρισκομαστε εμεις ηταν αφιερωμένος στους άστεγους. Ο σταθμος έξω απο ένα πυρηνικό εργαστηριο ηταν αφιερωμένος στην προστασια του περιβάλλοντος. Ο σταθμος έξω απο ένα νοσοκομειο στο Εϊτζ. Ο σταθμος στη γωνία 42ου δρομου και της Λεωφορου, που θεωρειται το πιο επικινδυνο σημειο της πολης, ηταν αφιερωμένος στην εγκληματικότητα. Οι διαδηλωτές δεν ξέχασαν τους εξοπλισμους, την πεινα, τα ναρκωτικά και άλλα προβληματα, που τώρα μου διαφευγουν. Ήταν μια συγκλονιστική εμπειρια, εκεινες οι εκατοντάδες οι άνθρωποι, να αφηνουν τις δουλειες τους και να περπατουν στο δρομο τραγουδώντας για τους συνανθρώπους τους. Είναι κι αυτη μια άλλη πλευρα της Νέας Υορκης, αυτης της απεριγραπτης πολης που ακομα προσπαθώ να την ανακαλύψω, οκτώ μήνες τώρα που ειμαι εδώ.